

Lukáš 24, 13-35

Téhož dne se dva z nich ubírali do vsi jménem Emaus, která je od Jeruzaléma vzdálena asi tři hodiny cesty, a rozmlouvali spolu o tom všem, co se událo. A jak to v řeči probírali, připojil se k nim sám Ježíš a šel s nimi. Ale něco jako by bránilo jejich očím, aby ho poznali. Řekl jim: „O čem to spolu cestou rozmlouváte?“ Oni zůstali stát plni zármutku. Jeden z nich, jménem Kleofáš, mu odpověděl: „Ty jsi asi jediný z Jeruzaléma, kdo neví, co se tam v těchto dnech stalo!“ On se jich zeptal: „A co to bylo?“ Oni mu odpověděli: „Jak Ježíše Nazaretského, který byl prorok mocný slovem i skutkem před Bohem i přede vším lidem, naši velekněží a členové rady vydali, aby byl odsouzen na smrt, a ukřižovali ho. A my jsme doufali, že on je ten, který má vykoupit Izrael. Ale už je to dnes třetí den, co se to stalo. Ovšem některé z našich žen nás ohromily: Byly totiž zrána u hrobu a nenalezly jeho tělo; přišly a vyprávěly, že měly i vidění andělů, kteří říkali, že je živ. Někteří z nás pak odešli k hrobu a shledali, že je to tak, jak ženy vypravovaly, jeho však neviděli.“ A on jim řekl: „Jak jste nechápaví! To je vám tak těžké uvěřit všemu, co mluvili proroci! Což neměl Mesiáš to vše vytrpět a tak vejít do své slávy?“ Potom začal od Mojžíše a všech proroků a vykládal jim to, co se na něho vztahovalo ve všech částech Písma. Když už byli blízko vesnice, do které šli, on jako by chtěl jít dál. Oni však ho začali přemlouvat: „Zůstaň s námi, vždyť už je k večeru a den se schyluje.“ Vešel tedy a zůstal s nimi. Když byl spolu s nimi u stolu, vzal chléb, vzdal díky, lámal a rozdával jim. Tu se jim otevřely oči a poznali ho; ale on zmizel jejich zrakům. Řekli si spolu: „Což nám srdce nehořelo, když s námi na cestě mluvil a otvíral nám Písma?“ A v tu hodinu vstali a vrátili se do Jeruzaléma; našli jedenáct učedníků a jejich druhy pohromadě. Ti jim řekli: „Pán byl opravdu vzkříšen a zjevil se Šimonovi.“ Oni pak vypravovali, co se jim stalo na cestě a jak se jim dal poznat, když lámal chléb.

Ježíš žil, učil, kázal, uzdravoval, dělal zázraky, říkal, že přichází Boží království.

Shromáždil učedníky, dvanáct nejbližších, a pak ještě řadu dalších. Zanechal po sobě ve světě stopu. Jeho učedníci byli s ním, ještě na zelený čtvrtek, jedli chléb, pili víno, nechali si umýt nohy a naslouchali Ježíšovým slovům, naslouchali, ale nerozuměli.

Pak se to zvrtilo, Ježíš byl zatčen, souzen, odsouzen, bičován, ukřižován, zemřel.

Ten Ježíš, o kterém věřili, že je Mesiáš, zachránce Izraele. Věřili mu, vkládali do něj naděje, nechali se jím vést a najednou je pryč. Zemřel.

Čemu teď věřit, kam se vydat, jak žít. Vydali se do vesnice Emaus, rozmlouvali o Ježíši, o zklamané důvěře.

Cestou se k nim přidal další poutník, na tom není nic zvláštního, je to, jak když ve vlaku někdo nasedne do stejného kupé jako my, tehdy se chodívalo pěšky. Nic zvláštního není ani na tom, že se ten poutník zapojil do rozhovoru.

„O čem to spolu cestou rozmlouváte?“

„Ty jsi asi jediný z Jeruzaléma, kdo neví, co se tam v těchto dnech stalo!“

„A co to bylo?“

„Jak Ježíše Nazaretského, který byl prorok mocný slovem i skutkem před Bohem i přede vším lidem, naši velekněží a členové rady vydali, aby byl odsouzen na smrt, a ukřižovali ho. A my jsme doufali, že on je ten, který má vykoupit Izrael. Ale už je to dnes třetí den, co se to stalo. Ovšem některé z našich žen nás ohromily: Byly totiž zrána u hrobu a nenalezly jeho tělo; přišly a vyprávěly, že měly i vidění andělů, kteří říkali, že je živ. Někteří z nás pak odešli k hrobu a shledali, že je to tak, jak ženy vypravovaly, jeho však neviděli.“

„Jak jste nechápaví! To je vám tak těžké uvěřit všemu, co mluvili proroci! Což neměl Mesiáš to vše vytrpět a tak vejít do své slávy?“

Pak jim vykládal Písmo, Mojžíše i proroky, kdejaké těžko srozumitelné místo. Bylo jim s ním dobře, proto ho poprosili, ať s nimi zůstane aspoň na večeři a on zůstal.

Vešel s nimi do domu, vzal chléb, vzdával díky, lámal a dával jim ho. Až tehdy ho poznali.

Poznali ho ve chvíli, kdy byl pryč. Jak vlastní je nám tahle zkušenost. Ani my neumíme rozpoznávat Boha, snažíme se mít oči otevřené, ztišit se.

Nestává se nám, že bychom jako Mojžíš přišli k hořícímu keři, zaslechli Boží hlas, rozmlouvali. Ale stává se nám, že si uvědomíme, že jsme se v životě potkali s Bohem nebo jeho poslem. Někdy to zjistíme za chvíli,

jako učedníci v Emauzích, jindy nám to trvá léta. Stejně jako učedníci se můžeme ptát: Což nám srdce nehořelo? Jak to, že jsme ho nepoznali?

To, co se událo na cestě do Emauz, byla vlastně taková první Bohoslužba. Vykládá se Písmo, srdce hoří a Kristus rozdává chléb.

Naším hlavním úkolem v tomto světě je slavit bohoslužbu. Číst Písmo, snažit se ho pochopit, mít otevřená horoucí srdce, přijímat Kristův chléb i jeho víno. Vycházet na cesty, hledat, a vracet se domů se slovy: „Pán byl opravdu vzkříšen, i nám se zjevil.“ Amen